

У Новоме Саду 20. јула 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalsger Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Часној конзисторији у Београду.

Пред висом, пред низом,
На дану, у ноћи,
Прва од вас иште
Отворене очи.

Власник иште друго, —
Шта? — послушност слепу.
Ох, пречасни оци,
Ви сте у процепу.

Али вас је седам
— Лица одабрана —
Сетите се седам
Христовије рана.

Судите по правди,
Судите по души;
Ал' по души својој
— Не по Милановој.

Може с тога бити
Муке вама свима,
Ал сећајте с' хади-Ђере
И хади-Рувима!

По закону само
Нек вам уста суде.
Како правда хоће
Тако нека буде.

Ком је трулеж мила
Нек се с њоме дружи.
Али црква неће
Да разврату служи.

Калимегданџија.

Разна наумпаденија.

Ала су скромни ти људи што се зову дописници мађарских новина. Ја сам то знао и пре, али сам се тек сад уверио, како сам прочитао „Pesti Hirlap“ од 18. п. р. Јула. Ту се налази чланак, који има наслов „Kis Sandor“. Ту дописник пише како му није дерогирало разговарати се са принцом краљевићем Александром. „Kis Sandorom“ зове га 1., за то, да не би ко мислио да се дописник Хирлапов разговарао са Великим Александром, као што би управо доликовало достојанству хирлаповог дописника, а 2., за то, што му је принц сам казао, да се окане титулисања, јер њему је дика, кад га такав шкриба по имену викне, — можда би му још милије било да су пили „брудершафт“, — али то дописник не каже, јер скромност је његова превазишла сваку меру пристојности.

На широко и на дугачко приповеда Хирлаповић, шта се разговарао са малим Шандорком. Шта је краљевић њему говорио, то тек само у кратко бележи, јер је главно оно, што је Хирлаповић њему говорио. Приповедао му је, како су богати херцоци Естерхазије. Краљевић није могао да верује, да така богатства има на свету. Али ко би се усудио да посумња у истину хирлаповог дописника?! — Еле овамо, онамо, реч по реч и Хирлаповић се баца у позитуру неког проводације, — запита краљевића, били узео за жену кћер Естерхазијеву. А краљевић је уздануо и рекао: „Е, кад би се така партија дала једном балканском краљу.“ — То је можда тако било а можда и није, — ал скромни хирлапов дописник познаје своју публику, и баба не прича сан како је снила, већ како ће Мађарима да се већма брз заошиљи.

Ето видите, кад озбиљни „Хирлап“ тако пише, како тек морају писати шаљиви мађарски листови!

Но треба што чути и из немачких листова. Један бечки лист вели, да је то све тричарија што се говори о незадовољству у Србији. То су, вели, Pistolschüsse, који толико вреде, као онај дим који из њих излази. — али се онда нечему досети, па рече: „immerhin ist die Möglichkeit nicht ausgeschlossen, dass einmal ein Pistolenschuss fällt, dem eine Kanonade auf den Fuss folgt. — Даклем: кано наде. А чије су то наде, то нам овај бечки лист оставља само да гагађамо.

Чуо сам и то, да кијевску светковину неки називају Hexensabath. Пре светковине говорило се нем сабат (т. ј. ићи у Кијево), али кад се ипак ишло, онда наравно да је сад сабат и то хексенсабат.

У ш т и п ц и.

Краљ Милан је отишао у брда. Бадава! неће ни тамо стајати високо.

* * *

Боље да је гледао у Србији „Брегово“, а не туђе брегове.

* * *

Чудо што не сврну у Будим и не оде на „Мартиново брдо“. То се бар могло од њега с правом очекивати.

* * *

Кад је краљ Милан рекао једном чивутском новинару да Словени Аустро-Угарске мрзе своју отачбину, онда је сигурно судио по себи.

* * *

ПОДЛИСТАК.

Ц р н о ж и т и ј е,

или

чађава повед, у којој се најпримам мастилом описује како је бели Паја отишао у црњаке.

(Продужење.)

„Сад да има ко год очи к'о ћурећа јаја, не би позн'о, да је ово онај бели Паја.

Још док одем међ' другаре, завидљивце саме, ал' ће очи да избуље, гледајући на ме!

Ах, што ли си бледолика, природо ми кивна, кад ми тако дивно личи боја жалостивна?

Но свачем ће бити лека (јест, док буде рана). Та пола је већ готово овог првог дана.

Свршио сам врло сретно, што је било теже: подеране вџијурине у запећку леже;

Сад још шију да заврнем табли и писаљци, остало ће ићи само к'о по тоциљајци.

Па будем ли и на даље воље тако јаке, морају ме уписати у браћу црњаке;

и ако ми срдит бабо батином запрети, тад ћу — њему баш у пркос — лећи на умрети!“

Тако Паја крупан рачун без крчмара гради, док не дође кобни случај, да га изненади.

Сестрица му, мала Ката, одшкринула врата,

Ми смо знали да ће Кијево дати толико њима прилике да „киједу“.

* * *

Шта би данас казали чивути, да је св. Владимир примио пре 900 година уместо православље, мој сејо у веру. Ако и не би казали „мој сејо“ (седро) они би сигурно казали: „мој брат“.

Бука. Што се год деси на балканском полуострову, жидски новинари тако викну: „И томе су Руси криви!“

Шука. На последак могу то Руси још и поверовати, па рећи: „Е па кад смо ми свему криви, а ми ћемо доћи да исправимо!“ — Шта би се онда рекло?

Бука. Иди не булазни. Онда би се можда мало блажијим тоном рекло: „Ниси, ниси ти, брате, ничему крив; само се мани доласка и исправљања!“

Бука. Ја само не знам зашто је кр. Милан слао баш Протића у Висбаден да, да приволе краљицу на развод брака.

Шука. Ето ти га ва! Та ваља тек неће послати Протићку.

П у с л и ц е.

○. Кијеву неће Маџари да помацаре име. Јер треба да искија ко се оданде врати.

да провири, шта јој ради њен љубазни баџа; па кад виде, да код њега нешто чисто није, стругну натраг да се мајци под кецељу скрије, па у страху, јецајући, загрлила маму:

„Ох немој ме, драга мајко, остављати саму!

Роми Даба ено тамо на врх стола чуци, у руди му грдне виле и од пакла кључи!

Па копите, па рогови — а лице му црно — п' овда оно козје руно, што га је огрн'о!

Па како ме само гладно и страшно поглед'о! Баш све 'нако к'о што ми је деда приповед'о.“

Досети се мудра жена, какве су то чини, да тај андрак мора да је њен синак једини па истави лонце с ватре (јер се код тих справа уски оквир пристојности радо претрчава — на зло су вам увек брзи, а на добро спори) те — кад Паја рачун сврши — пред њиме се створи и протена:

„Шта је, Пајо, жељо моја жива?

Каква ли се с тобом опет нова брука збива?

Зар те томе научиле твоје књиге луде,

да лекедиш, да се мажеш и да плашиш људе?

Шта зар тако синак слуша своју милу мајку?

Зар си, лоло опет диг'о хајку на батаљку?

Сиџидер се амо доле, ти брљави враже,

да те мајка помилује, да ти нешто каже.“

□. Још се једнако вентилира брачно питање српског краља, — али има загушна ваздуха, коме не помаже вентилација, већ радикална дезинфекција.

≡. Дакле још једне новине у Београду. „Српска реч“. — У имену уредника (Јавошевић) не видимо српску реч, већ само српски накаламак ић, да се Власи несећају.

¶. Сад је опет неки Хазелијус изумео најновије пушке. Па онда да не буде рата, кад већ и зецови измишљавају пушке!

⊗. Радић ради. Ал Пакрац се гади.

⊕. Млади краљевић Александар ономад је у Бечу први пут обукао дугачке чакшире. То јављају све новине, — али то није тако важна вест као н. пр. кад би се кр. Милану ократили рукави.

§. Арнаути нападају на Србију. Тако је кад Србија не сме имати пушака да се брани од Арнаута.

Старе ствари.

У Новом Саду продаје се данас старо за ново. Дошао веки др. Ханзен, те даје хипнотичке представе, а свет се чуди и мисли да гледа нешто ново, до сад не виђено. Да чудних људи!

Познао је Паја ома, да ће бити чуда,
па кад виле, да је тесно, да се нема куда,
досети се да превари своју маму љуту,
па јој рече:

„Драга госпо. на кривом сте путу.
Варате се, кад ме таквим именом зовете;
јер ја нит' се зовем „Паја“, нит' сам ваше дете.
Ваш је Паја лица бела а руке му беле,
а моје су, ето вид'те, сасвим друге „феле“.
Порекло се моје, госпо са *вишега* води:
ја сам, знате, мајстор-Даба, што по црепу ходи,
што по крову, по тавану и димњаци кружи;
па сам дош'о, да их питам како здравље служи.
Како видим, све је добро, није им ни врага!
За то — збогом! Љубим руке, моја госпо драга!
Морам ићи, јер су скупи часи мога бдења.“

Јест, ал' добра домаћица беше друга мњења.
Није хтела, да умакне тај брижљивац мали,
а да му се на посети чиме не захвали;
већ ти вредног „мајстор-Дабу“ — да нејде по црепу —
нажуљила папучицом по вражијем репу,
а он ти се стао драти, као да га секу,
к'о да му је то првина у његовом веку!
Сеја Ката украј врата из потаја вири,
мило јој је што папуча нечастивца смири,
па се смеје, па се свети своме браца Паји,

Др. Ханзен трпа људима под нос неке сјајне призме, и њих за мало ухвати успаваност, не могу да отворе очи. И то је сад нешто страшно и — ново. Та још од пре Христа било је, да сјај засене људима очи, те после не знају шта раде. Тако је то било и после Христа, а тако је и данас. Једина срећа што сјај не може да занесе и заслепи свакога, а и др. Ханзен не може свакога да засене.

Но да видимо даље. Ханзен пређе н. пр. некоме преко главе руком и тај заборави на своје име. Е боже тапшали су му да је већ срамота. А овамо има код нас сасвим друкчијих хипнотизера. Не прелазе баш руком преко главе, него преко свог цера, а онај други заборави после не само на своје име, него и на народ свој и на поштење своје, па на послетку и на душу своју. И зар то нису далеко „сјајнији“ резултати, но што их може да покаже Ханзен?!

Ханзен је рекао некоме човеку: „Ти си сад свиња“, а онај у хипнотичном стању, почео тражити кукуруза да једе. Тако је јако био уверен да је он свиња. А зар је баш и то тако страшно, кад човек верује да је свиња?! А колико има свиња, питам ја, којима кажу: „Ти си баш човек“, а оне верују. Колико има ништавих створења, те кад им кажеш: „Ти си племенит, ваљан, добар“, а они акурат мисле да је тако и тврђе су убеђени о томе, но они, којима Ханзен нешто сугестира.

Много се допало и то, кад је др. Ханзен рекао неким: „Ено анђела“ а они вероваше и падоше на колена. Свет их исмејао, а тапшао Ханзену. А колико је нас, питам ја, и без Ханзена, клечало пред неким анђелима, говорило „анђелу мој!“ а често заиста не беше од анђела ни — труни.

што не уме сам у себи бољу да затаји.
Но то није од ње лепо, што се браци свети,
јер папуча може лако и до ње допрети.

И тако је грешни Паја, кад се није над'о,
због чађавих својих жеља ђаволски настрада'о;
ал' к'о вели: па младо је — па ко за то мари!
„Та од тога деца расту“, веле наши стари.

III.

То је било, па и прошло, као прамен дима.
Од тог' доба до данаске пет година има.
Пет година — неком црне а некоме сјајне —
одзвржаше у недођин прошлости безкрајне.
Пет година — пет векова — ал' за нашег Пају
пет гусака што о себи рачуна не дају.
Е, да богме та и он је знао нешто стећи:
пет лета је маторији и за педаљ већи.
Страћио је пусто време, у ветар протрк'о,
а пролетос и са школом рачуне побрк'о.
Но ко за то да га кори, ко да му замера?
Та им'о је човек с њоме велика „малера“:
у књизи је наш'о длаку већ некол'ко реди,
па од тада, ама просто, ни да је погледи!
Кад је бабо вид'о шта је, било му је жао,
ал' га најзад мајстор Луки за шегрта дао.
(Свршиће се.)

Но узмимо н. пример и Германа. Њему се ре-
кло: „Ти си сад патријарх српски“ и он верује у
то, ма да цео народ заједно са аутономијом види да
није тако. Ето ту и без Ханзена верује неко и оно
што није.

Па шта велите о краљу Милану? Зар је њему
Ханзен удио у главу да је кавалер? Зар су га
хипнотисали пре но што поче у то веровати? Боже
сачувај! Учинили су то Чивути и без Ханзена.

Но из хипнотисма има и буђења. Ханзен само
дуне! Па и без Ханзена је тако. Чим дуне онај
прави ветар, одмах се многи разбуде и нападају из
Њихових лажних умишљаја.

Дакле као што се види Ханзен нам није пока-
зао ништа ново и ништа необично. +.

Карлсбадијаде.

I.

Карлсбад је бања красна,
— један, два!
Али треба каса масна,
— то се зна.
Који нема стотиначе,
— две и три,
Овде бифтек ретко жваће,
— бога ми!
Болесника има доста
уvek ту;
Прије зоре пију воду
кључалу.
Ту се стомак добро чисти
— das ist wahr;
Још боље се кеса чисти
(стара ствар).
Па ја опет песму певам
њему сад, —
За плакање и код куће
имам кад.

(На „Mühlbrunn“-у.)

На свечари вино пити
То ствар није врло лака;
Ал и Mühlbrunn, и он иште
Почврсти јунака.

III.

(На „Sprudl“-у.)

Свирка свира, срце дира,
Редом се машира.
Ал чим прево крене лево,
Севај, браца Стево!

IV.

(На „Felsenquelle“)

Лепо ти је овде стати,
МиLINE се нагледати.
Ал и овде, ка и свуда,
Има доста Јуда.

V.

(На „Bernardquelle.“)

Ициг каже: платио сам
За „куртаксу“ доста, —
Ал љу и да липам воду
За четири госта.

VI.

(У „Jägerhaus“-у.)

Свега доста, изобилно,
Оскудице није;
Само, само, само, само
Да је — јефтиније!

VII.

(На „катаринином вису“.)

Овде многи људи
Забринути стоје, —
Свако с' сећа Катарине своје,
Ја се сећам моје.

VIII.

(На „Hirschsprung“-у.)

Ал је лепо овде бити,
У природи боравити;
Ал би слађе било још
Да ми оста који грош
за потрош.

IX.

Ретуркарто мила,
Ох, ала те љубим!
Ох ала те чувам
Да те не изгубим.

Да тебека није
— Аој муке тешке!
Казбулбуц би мор'о
Ићи кући пешке.

Др. Казбулбуц.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом или азбучним нередом.
(Продужење).

Загреб = Главна варош Троједне краљевине, —
но они, који траже да из ње што више за себе за-
грабе, зову је „Zágrab“. Ал прави ће Загреб
бити тек онда, кад најамници туђих тежња из њега
загребу.

Бундева = плод који неким људима изникне на
петельци врата.

Крчмари = једини људи на свету, који треба да
буду што више у крчми, ако хоће да прокопшу.

Пургаторија = о тој институцији, до душе пра-
вославно веровање не зна ништа, али у пракси тога
и у нас има. Српски се то зове казамате. Из ка-
замата може грешна душа да изиђе тако чиста, да
може одмах доперити и дотодорити се до рајске сфере
највише.

Бербери или Брадобрине = људи, које Анђелић патронизира, да их тако одврати од њихова заната (а то му саветује његова брада).

Шта је...

Шта је теби, Јело, —
Што не играш коло?
Тугу срца твога
Ја би знати вол'о.

Шта је теби, душо,
Тужна, сетна, јадна?
— Али Јела ћути
Као стена хладна.

Шта је теби, Јело. —
Муку ми не дуљи!
— „Мани ме до беса,
Ципела ме жуљи“.

Ђакеља.

Покојни Швица и Енглец.

Путујући једном на пароброду чује пок. Швица, како за једним столом неки Енглец нешто важно приповеда. Швица се већ из далека учинило да Енглец лаже, за то се примаче ближе, мислећи у себи „овом човеку можда ће требати лека“.

Енглец је немачки приповедао (јер иначе враг би га разумео). Баш кад се Швица друштву примачао, поче Енглец приповедати каквог је коња имао. На томе коњу увек је могао за један минут читаву миљу претрчати.

Швица се мало накашља па ће рећи једном познатом ђаку до себе: То је све ништа, — ал да ја њему приповедим о моме коњу; имао би шта чути.

Енглец опази да Швица има неку приметбу и даде на знање да би је радо чуо.

Сад Швица поче приповедати о своме коњу. Приповедао је српски, а Срби (ђаци ђаволи) слушали су га најозбиљније. Слушао га је и Енглец, ма да није разумео ни беле. Но ђаци су то после Енглецу растумачили.

Ево шта је Швица приповедао:

„Једну миљу за један минут претрчати, то није ништа. То код нас у Сентомашу може свака рага. Ал што сам ја имао шарца, то је био коњ. Знате ли је Сентомаш, а знате ли је Варадин (Нови Сад). Ја сам на мом шарцу сваки дан најмање пет пута бануо у Варадин на чашу пива (онда још нисам точио сам). Е, ал какав је то био трк! Наш сен је све заостајао иза нас. Па кад ја у Варадин, морам још по минути да чекам, док ми сен стигне. — Једаред се мој шарац разгоронадио, а ја да га укротим, ободем га мамузама па оптрчим на њему неколико пута око вашаришта. Док сам тако уокруг јездно, увек сам пред собом видио своја леђа, — и једаред, верујте, мал нисам сам себе прегазио“.

Кад су то Енглецу растумачили, изгубио је вољу даље да приповеда.

Нова. Радошћ

Неће да буде касир.

Kolbász János неће више
Да буде касир.
Он се иште у пензију,
Иште се у мир.

Ама за што? — о томе су
Мњења врло разна;
А у ствари, то је за то,
Јер је каса празна

Ђакеља.

Ча-Перков говор.

Сећам се из мога детињства кад су наши сељани једногласно изабрали ча-Перу за кнеза, — јер на брзу руку нису имали бољег.

Онда се ча-Пера бацио у позитуру и држао је овај говор:

„Браћо и народе! Пријатељи и знајем. Фала вама на вашој љубведостојности, којом сте ви мене као првог човека унапредили на прво место. Перко зна шта је фала, ал не зна шта је шала. Мене не можете ни преварити ни намолити ни подмитити. Ја ћу да вам судим, али ни по кумству ни по деверству; ни по бабу ни по стричевима; ни по Петру ни по Павлу. Једном речи, ја нити ћу бити партајичан, ни непартајичан.“

Ђакеља.

Црно или бело?...

Пев'о би Вам, ал' ми нешто
грло, гле! промукло
(дошао сам јутрос кући
кад је „седам“ тукло)
Братија ми није дала
целе ноћи мира,
певало се, играло се,
(а вино ка' шира!)
Имали смо свирку згодну
брат' Нешу гајдаша,
кад забрује гајде само
одма звекет чаша!
Па попевка, па весеље
до зорице беле,
(нека браћа међу собом
већ пољупце деле)
а жене нас испод ока
тек онако гледе,
боме неке при том увек
црвене и бледе!...
Све је било тако красно
све у своме реду,
људи који песму љубе,
не мисле на беду,
само... само... појутарја,
да бар како нема,
или да се после њега
не мора да дрема;

али ево данас мени,
(тешко да сам самац)
навук'о се на трепавке
неки дремљив мамац,
глава бучи, зуји, пуца,
ломно цело тело. —
Ко је ли је узрок Боже:
„црно“ — или „бело“? . . .

Др. Казбулбуц.

Пословице,

дотеране на калуи времена.

Није ком је суђено, већ коме је још у истра-
жном затвору плаћено.

Два лешњика ораху разбијена војска.

На клизавом путу и краљ клизне и падне.

Ди је салама ту је слава.

Луд се „Виделом“ не тражи, — ал се и без
„Видела“ нађе.

Што ближе Нишу, све чивутскије пишу.

У друштву се и жена покалуђерила.

Путуј, игумане, не брини се за Бугарску!

Во се за рог веже; човек за језик; а жена за
свашта пре, само за језик не.

Л.

Девето чудевоније.

Седели смо данас
нас четири друга,
и вршили дужност,
свога делокруга
Пили мало вина,
а повише воде,
(да промене речи,
гле, слагачу згоде!)
Па и каву црну
из филдана мали,
посрвасмо, па још
нико — не запали!
.
Да четир мушкарца
у друштву се нађу,
а у диму густом
да не траже сласти,
смешно је и касти;
Ал тако је било
тог оскудног дана, —
јер ни један нисмо
имали дувана.

Др. Казбулбуц.

Слеп и млеко.

— Из индијске збирке гр. Л. Н. Толстоја. —

Један слеп од рођења запита окатога:

— Какве је боје млеко?

Окати рече: — боја је млека иста, као и у белог
папира.

Слеп запита: — зар и та боја исто снако шушти
под рукама, као и папир?

Окати рече: — не, она је бела, као и брашно што
је бело.

Слепи: — а! дакле је и она исто тако мекана и
ситна?

Окати: — није, него је само тако бела као бели зец.

Слепи: — гле, па зар је и боја брашна исто тако
мекана и космата, као и зец?

Окати: — та није, човече, него је иста така, као
што је белина у снега.

Слепи: — дакле хладна као и снег?

И колико је год окати спомињао примера, слепи
никако није могао појмити — како изгледа бела боја
у млека.

Небо и земља.

„Небо је високо“ —

Стоји раје вриска.

— Није небо високо;

Већ је земља ниска.

Шипер-Пеја.

Из наше торбице.

Узеле калфе шегрта у подсмеј, — ал он је имао
оштар језик, па им на свашта доскочи.

Онда га они запиташе: А имаш ли ти кога на-
метнијег код куће?

Шегрт. Код куће су ми сви наметнији; — ал
овде нису.

Један чивутски галантом, који је добро знао да
госпођица Милева не зна мађарски, азиртиш је на
балу ослови мађарски.

Ал госпођица Милева знала је опет да Чива не
зна француски, па му стаде нешто парлирати.

Сви прснуше у смеј кад видеше како је галан-
том ускубурио.

Један несночан гост уђе у двориште и запита
домаћиновог синчића:

— Деране је л' ти код куће отац.

Синчић. Молим, ја нисам деран, — ал бићу
деран, ако кажем да је код куће.

А. Узајми ми пет форината.

Б. Ваљда нисам пао с крушке да ти узајмим,
кад знам да ми већеш никад вратити.

А. Ал ако ми не узајмиш, ни онда ти нећу вра-
тити, па један ти је враг.

В е р н о с т.

„Лепа ли је госпођа Милева,
црно око као муња сева,
коса густа као мека свила,
струка танка као горска вила,
а устанца баш за пољуб спретна;
баш би да јој познам мужа сретна.“

„Мужа њена? Њега да познате?
Та ви њега већ одавна знате!
Јесте л' вид'ли оног што се клати
око куће и њезини врати?
То је муж јој, (к'о што неки кажу),
а он ви'те, сретни, — — чува стражу!“

„А од кога он да стражу чува“?
„Да му жену — ветар не одува!“

Др. Казбулбуц.

Бубнуотека.

„ — — Када се веже српска железница са Бугар-
ском — а то већ неће бити давно — —“

„Бачванин бр. 27.

Један богаташ, шири него дужи који је био познат
као јака изелица, потужи се једарел своје пријатељу до-
ктору, да је изгубио апетит. — „Шта!“ одговори
доктор, „ти изгубио твој апетит?! Ух, само да га не на-
ђе какав карловачки благодјејанац, — то би била ужасна
несрећа!“

Вандрокаш уђе у кућу и замоли да му уделе коју
крајцару.

Домаћин му рече, даћу ти док други пут дођеш.

Вандрокаш се наљути па одговори: „Дајте ви мени
сад. Јер ви не знате колико ја преко године штетујем
због те проклете вересије.“

Газда Ђока погоди новог кочијаша, који до онда ни-
д није кочијашао. Први дан рече му: „Јошка, ево ти
голомаз иди па намажи каруца.“ — После једног сата
дође вредни кочијаш и јави газда Ђоки: „Господар; ја сам
намазала каруца. Намазала сам сва, од горе до доле. Само
осовина нисам, јер су точкове на њу.“

Славни вијолиниста Саламонс учио је младог енгле-
ског краља Ђорђа III. на вијолини свирати. Једарел га
запита краљ: Јесам ли већ добро напредовао? На то му
одговори Саламонс: „Ваше Величанство, ја имам учени-
ка од три врсте. Први разред чине ђаци, који још ни
мало не знају свирати. Други разред чине, који рђаво

свирају. А у трећи разред долазе који добро свирају. Ваше
Величанство већ је у другом разреду.“

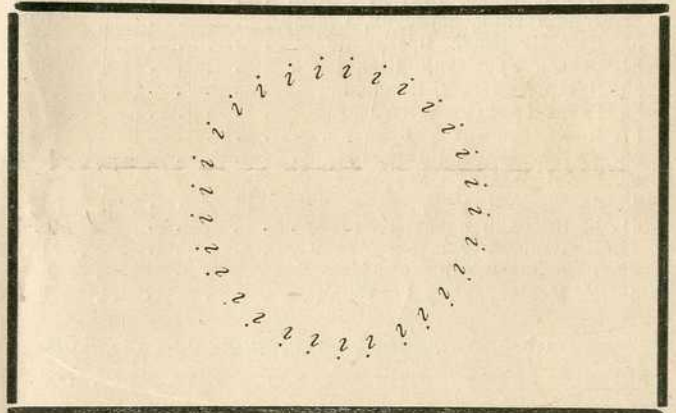
Рачун на поштене људе.

Неки предузимач у Америци предузео је да ископа
један бунар. Таман он са бунаром готов а бунар се сру-
ши, јер је тих дана падало много кише. Предузимач се
само почеша иза увета, али се брзо утеши. Он се сакри
иза неког зида а крај бунара остави свој шешир и штап.
Не прође дуго а око бунара поче свет да се купи, јер ви-
девши шешир и штап свако је мислио да је ту човек за-
сут. Отрчало се брзо по ашове и мотике и у страху да
се жив човек под земљом не удави благословене многе
ручице брзо бунар наново ископаше. Али кад човека ни-
где не нађоше, свет се разиђе куд који.

Сад Американац тријумфирајући изађе из свога скро-
вишта; мило му беше што сада не мора сам бунар на-
ново копати, па смешкајући се рече: Још неће свет про-
насти, још се може рачунати на поштене људе, који по-
мажу у великој невољи.

Р е б у с

српско-немачки.

Новије књиге

послате уредништву на приказ.

Јована Бошковића Скупљени списи. Свеска II. —
О српском језику. У Београду 1888. У штампарији краље-
вине Србије. Цена 1 фор

Невенче. Књига приповедака од Браца Јове. Издање
срп. књижаре Браће М. Поповића у Н. Саду. 1888. Цена
40 новчића.

Из Италије. Новеле Павла Хајза. Превео Јов. Грчић.
Издање српске књижаре Браће М. Поповића. У Н. Саду.
1888. Цена 40 новч.

Ковиље. Венац приповедака младим пријатељима од
Брате. I. свеска. У Н. Саду. Штампарија А. Пајевића.
1888. Цена (?).

Пламенови. Песме Радована Кошутића. I. У Новом
Саду 1888. парна штампарија М. Димитријевића. Цена 20
нов. или 60 пара дин.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да
плате или узму да растурају књиге, па никад ни
књига, ни новаца. Много пута смо их писмено пози-
вали да плате што су дужни. Сад их ево јавно по-

именце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корену затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. Атанасије А. Николић парох у Шапинци	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
3. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Вингула	4.70
6. Илија Марковић учитељ у Мошорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Госп. Н. Н. у Срп. Црњи*)	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. J. E. Тијерану, у Оравци	3.75
11. Ристо Ј. Перотић, Мосгар	79.65
12. Младен Ђорђевић, књијар у Београду	50.—
13. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
14. Леон Бирра, трг. у Бошњаца	4.66
15. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
16. С. Д. Циковац, сада у Срему	13.88
17. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
18. Књијара В. Шмита на Раједи	34.31
19. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
20. Б. Гавриловић, трговац у Мохолу	7.43
21. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
22. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
23. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
24. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
25. Љубомир Тодосин, трговац, Маргитица	14.59
26. Спирос Вудисављевић, Кореница	20.14
27. Милош Белеслијин, учитељ у В. Клекици	19.20
28. Паја Таназевић, учитељ у Меленци	7.94
29. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
30. Н. К. Пуљевић, Ст. Вановци	8.70
31. Јово Поповић, учитељ, Војнић	8.90
32. Јоца Дренић, бербери, Станар	5.97
33. Паја Митровић, Ораховица	7.30
34. Стеван Урошевић, Шид	8.70
35. Петар Милошев, Плашки	12.65
36. Гавра Гринхут у Загребу	39.74
37. И. Хамершмид у Вршцу	14.48
38. Д. Кнежевић, Медина	6.12
39. Св. В. Милић, Ст. Градиште	6.—
40. Јанићије Поповић, проф. у Србији	37.63
41. К. Николић парох у Калаву	35.—
42. К. Поповић трг. у Слативи	71.70
42. Васа Јовановић, официјал, Сеп.	8.—
43. М. Марјановић у Голубинци	10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

*) Овог господ. позивамо нарочито нека одмах свој дуг пошље, иначе скупо ће га стати превара, коју је на туђе име учинио.

РЕД ШЛОВАЊЕ.

Пошт. лађа 1888. до
од 22. марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО

О Г Л А С И.

„НОВИ ВАСПИТАЧ“

ОРГАН ЗА ПЕДАГ. КЊИЖЕВНОСТ.

Са VI. св. навршено је прво полгође овом листу. Досадањи одзив срп. учитељства и пријатеља педаг. књижевности учвршћује ме у убеђењу, да нам је овакав лист доиста потребан. За то молим све дојакошње моје претплатнике, да ме и надаље потпомогну.

Нових претплатника могу примити само још око 40. А да би и новим па и дојакошњим претплатницима могао послати и I. св. *то и овет позивам све оне, којима сам ту I. св. послао а листа не хтедохе држати*, да ми је одмах о моме трошку врате.

Новци и све остало нека се шаље на моју адресу

М. НЕШКОВИЋ,

Pavloveci per Iregh (Syrmien).

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Ова се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, бљевања, пролива, ветрова; код грчева у цревима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

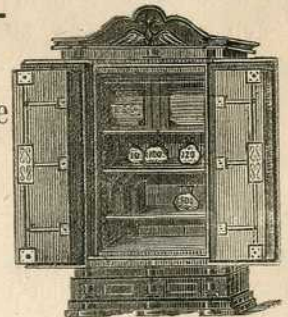
У Новом Саду може се прави добити само код Љ. Стефановића трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разашањање: Ј. Милер, апотекар у Еронштату у Ердељу. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 5-8

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

9-18